

บทความจากวิทยานิพนธ์เพื่อการเผยแพร่

ชื่อเรื่อง

(ภาษาไทย) การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองคู่ฝั๊งความคิด

(ภาษาอังกฤษ) A COMPARISON OF CREATIVE WRITING ABILITIES AND ATTITUDES TO THAI OF PRATHOMSUKSA 6 STUDENTS STUDYING WITH CIPPA MODEL AND BRAINSTORMING TECHNIQUES TO MINDMAPPING

ชื่อผู้วิจัย (ภาษาไทย) บุญชอบ สุขสมพีช

ชื่อผู้วิจัย (ภาษาอังกฤษ) BOONCHOB

SOOKSOMPHEUTH

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare the creative writing abilities and attitudes to Thai of Prathomsuksa 6 students studying with CIPPA Model and brain storming techniques to mind mapping. The first sample group consisted of 19 students in Prathomsuksa 6 of Wat Bot School (Supapittayakan) and Wat Hua Wiang School (Khemsuthiwittayakan) in Sena district under the Office of Phranakhon Si Ayutthaya Educational Service Area 2, during the first semester in academic year 2008. The second group consisted of 24 students selected by random sampling. The former group was the experimental group studying with the brain storming techniques to mind mapping and the latter group studying with CIPPA Model. The instruments used to collect the data were lesson plans by using brain storming techniques to mind mapping and lesson plans of CIPPA Model, creative writing test, and evaluation form of attitudes to Thai. The duration of the experiment was 20 hours by using the quasi – experimental research and Non – equivalent group pretest posttest design. The data were analyzed by using MANCOVA.

The findings revealed that :

1. The creative writing abilities of the experimental group studying with CIPPA Model and the group studying with brain storming techniques to mind mapping were significantly different at

a level of .01. The mean of the group studying with brain storming techniques was higher than the group studying with CIPPA Model.

2. The attitudes to Thai of both groups were not different.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดโบสถ์ (ศุภพิทยาคาร) และโรงเรียนวัดหัวเวียง (เกษมสุทธิวิทยาคาร) อำเภอเสนา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มแรก จำนวน 19 คน กลุ่มที่สอง จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายโดยวิธีการจับฉลาก กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลอง ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด และกลุ่มหลังเป็นกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด และแผนการจัด การเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา แบบทดสอบวัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ใช้เวลาในการทดลอง 20 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง แผนแบบการวิจัยเป็นแบบการทดลอง 2 กลุ่ม ที่ไม่เท่าเทียมกัน สอบก่อนและหลังการทดลอง (Non-equivalent group pretest posttest design) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร (MANCOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา
2. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดไม่แตกต่างกัน

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติไทย มีความสำคัญที่สุดสำหรับคนไทยทุกคน เพราะภาษาไทยใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสมไว้ตั้งแต่อดีต และบ่งบอกถึงวิถีชีวิตไทยแสดง

ความเป็นคนไทยให้ประจักษ์ถึงความเป็นเอกราชของชาติที่เจริญรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบันนี้ มีความเป็นเอกลักษณ์และเป็นสมบัติล้ำค่าที่คนไทยทุกคนควรรักษาไว้ให้อยู่คู่คนไทยตลอดไป

การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งทักษะหนึ่งในการติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะในยุคของการติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดนในปัจจุบัน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการติดต่อสื่อสารของคนไทย เพื่อให้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงข่าวสารต่าง ๆ รอบตัว ยิ่งโลกปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเพียงใด การเขียนก็ยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น เพราะการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้ดีกว่าคำพูด และสามารถใช้เป็นหลักฐานที่สำคัญได้อีกด้วย นอกจากนี้การเขียนยังเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งของการเรียนภาษาและการศึกษาเล่าเรียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น (จุติมา นาควรรณ. 2544 :1)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สาระภาษาไทย ระดับช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 4 - 6) ในสาระที่ 2 ข้อ 1 ว่าใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ก็ยังพบว่า การจัดการเรียนการสอนยังไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรดังที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน (2548 : 4) ระบุถึงผลการประเมินคุณภาพภายนอกมาตรฐานที่ 4 ด้านตัวผู้เรียนว่ามีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ มีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ ปรากฏผลการประเมินต่ำกว่าด้านอื่น ๆ

จากการรายงานผลการวัดคุณภาพการศึกษา ของกลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 (2550 : 2) และรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนวัดโบสถ์ (ศุกพิทยาคาร) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (2550 : 3) พบว่า มีคุณภาพค่อนข้างต่ำ นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะด้านความคิดสร้างสรรค์ จึงทำให้เกิดปัญหาในการเขียนเนื้อหาได้น้อย เขียนได้ไม่ครอบคลุมเนื้อหา มีใจความวกวน สื่อความไม่ได้ ซึ่งเป็นปัญหาต้องรีบแก้ไขโดยเร่งด่วน ดังคำกล่าวของ ถวัลย์ มาศจรัส (2545 : 275) กล่าวว่า ไม่มีหลักสูตรฉบับใดของไทยที่ละเลยในเรื่องของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เหตุผลเพราะ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือพื้นฐานสำคัญของการสื่อสารที่สอดคล้องกับยุคสมัยปัจจุบันที่มีรูปแบบของการเขียนอย่างหลากหลาย ซึ่งเป็นศูนย์รวมแห่งภูมิปัญญาที่ปรากฏออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร

ความสำคัญและปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นบทบาทผู้เรียนเป็นสำคัญ ประกอบกับการใช้เทคนิควิธีการ กระบวนการต่าง ๆ ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ที่ยั่งยืนของผู้เรียน อันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ตลอดชีวิต ในการจัดการเรียนรู้ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมใน

กิจกรรม การเรียนรู้ตลอดเวลา และที่สำคัญคือต้องให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งต่าง ๆ ที่พบในชีวิตและบทเรียน เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่แยกไม่ออกกับการคิด ดังนั้นในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก็ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์เช่นกัน แต่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ส่วนใหญ่ครูไม่ได้เน้นให้นักเรียนคิดให้แจ่มแจ้งเสียก่อนที่จะเขียน ประกอบกับครูผู้สอนไม่เข้าใจเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ และขาดเทคนิค กลวิธี ในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้การสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งแท้ที่จริงแล้วความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน การสอน การฝึกปฏิบัติที่ถูกต้อง ดังที่ ปราณี กรุณวงษ์ (2546 : 18) ได้กล่าวว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่สำคัญควรได้รับการส่งเสริมและปลูกฝังให้กับเด็ก เนื่องจากความคิดสร้างสรรค์ช่วยสร้างนิสัยที่ดีให้กับเด็กช่วยผ่อนคลายอารมณ์ ทั้งยังช่วยให้ได้พัฒนาด้านร่างกาย สติปัญญา และช่วยให้ประหยัดเวลา แรงงาน และเศรษฐกิจ เกิดความเจริญก้าวหน้าทั้งต่อตนเองและประเทศชาติ

การจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา (CIPPA model) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ และเน้นบทบาทผู้เรียนให้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นสำคัญ ดังที่ ทิศนา แจมมณี (2542ก : 10) ที่กล่าวว่าโมเดลชิปปา เป็นวิธีหนึ่ง ในการจัดการเรียนการสอน โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นรูปแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนศึกษา รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ นักเรียน ได้ใช้ความสามารถของตนอย่างเต็มศักยภาพ มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ จะทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุดารัตน์ สุทธิชาติ (2547 : 64) ได้ศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายปัญญารังสิต จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ อารี พันธุ์ (2540 : 11) กล่าวว่าการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยเน้นกระบวนการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอย่างรวดเร็วสามารถนำกระบวนการไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ยิ่งขึ้น จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคนเราชอบที่จะเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ด้วยการทำกิจกรรมและศึกษาแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบโมเดลชิปปา

การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองกับเทคนิคผังความคิดจะสามารถยกระดับ สนับสนุน และช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี ดังที่สมศักดิ์ สินธุระเวชช์ (2542 : 125-128) ที่กล่าวว่าให้นำเทคนิคผังความคิดมาใช้ควบคู่กับการระดมสมองในเรื่องใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน การวางแผน การสรุป การทบทวน การจดบันทึก สามารถพัฒนาความคิดของผู้เรียน ให้เป็นระบบ ระเบียบ มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันและแจ่มแจ้งชัดเจนดี

ยิ่งขึ้น ก่อนที่จะเขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเทคนิคดังกล่าวจะสามารถพัฒนาความสามารถ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ จุติมา นาควรรณ (2544 : 109) ที่ศึกษาผลของการสอนเขียน โดยใช้เทคนิคระดมสมองและผังความคิดที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกลุ่มควบคุม

แนวคิดและเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบ โมเดลชิปป่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดหลักการสอนภาษาไทย และยังให้ความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้จากเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ ส่วนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการระดมสมองสู่ผังความคิดเป็นการฝึกกระบวนการคิด ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ แล้วนำความคิดที่ได้มาจัดระบบในรูปผังความคิด เพื่อความรู้ที่นั้นจะคงทนและจดจำได้แม่นยำอย่างยั่งยืนตลอดไป

ดังนั้นจึงเป็นประเด็นที่น่าศึกษาว่าการจัดการเรียนรู้แบบ โมเดลชิปป่ากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ผังความคิด จะทำให้ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ว่าจะได้ผลอย่างไร จากการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่พบผลการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ โมเดลชิปป่ากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ผังความคิด ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและคาดหวังว่าจะสามารถนำมาใช้พัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โมเดลชิปป่ากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ผังความคิด
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ โมเดลชิปป่ากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองสู่ผังความคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียน ในกลุ่มโรงเรียนแควน้อย อำเภอเสนา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 เลือกรวม 2 ห้องเรียน ตามสภาพห้องเรียนที่เป็นอยู่ตามสภาพจริงจากห้องเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใกล้เคียงกันและมีสภาพแวดล้อมที่

ไม่แตกต่างกัน และ ทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับฉลาก กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด และกลุ่มหลังเป็นกลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบโมเดลชิปปา และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด แบบทดสอบวัดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ใช้เวลาทดลอง 20 ชั่วโมง โดยใช้แผนแบบการวิจัยชนิด Non-equivalent group pretest-posttest design เป็นรูปแบบที่มีกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ที่ได้รับการสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองทั้งสองกลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมหลายตัวแปร (MANCOVA)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา
2. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบโมเดลชิปปา

กับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาสามารถอภิปรายผลเป็น 2 ประเด็น คือ ด้านความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์และด้านเจตคติต่อวิชาภาษาไทยได้ ดังนี้

1. ด้านความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปากับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า การจัดการเรียนรู้ การเขียนสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดสามารถช่วยให้ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดเป็นการกระตุ้นสมองด้วยการนำข้อมูลมาจัดระเบียบทำให้นักเรียนมองเห็นภาพข้อมูลจากทุกส่วนที่จัดเรียงกัน ในลักษณะขององค์ประกอบใหญ่ องค์ประกอบย่อย ขององค์รวมทั้งหมด ทำให้ง่ายต่อการจดจำ ทำให้เป็นที่สะดุดตาดึงดูดใจและง่ายต่อการเขียน ดังที่วีกอฟฟ์ (Wycoff. 1991 : 99) (จุติมา นาควรรณ. 2544 : 40) กล่าวว่า การนำเทคนิคผู้ฟังความคิดและเทคนิค

ระดมสมองมาใช้ด้วยกันว่าจะสามารถยกระดับ สนับสนุน และช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้เป็น
 อย่างดี ทั้งนี้เพราะการระดมสมองเป็นการระดมความคิดอย่างหลากหลายจากสมาชิกในกลุ่ม ส่วน
 ผังความคิดนั้นเป็นการนำความคิดดังกล่าวมาจัดระบบจัดกลุ่ม สร้างความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน
 และสมศักดิ์ สินธุระเวช (2542 : 125 - 128) ได้นำเทคนิคผังความคิดมาใช้
 ควบคู่กับการระดมสมองในเรื่องใหม่ ๆ เกี่ยวกับการสอน การวางแผน การสรุป การทบทวน การ
 จัดบันทึก

การจัดการเรียนรู้ แบบโมเดลชิปปา เพื่อพัฒนาความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์
 เมื่อเปรียบเทียบความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนกับหลังเรียนมีความแตกต่างกัน
 สอดคล้องกับอัมพา บุญศิริรักษ์ (2544 : 5 - 28) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการเรียนการสอนแบบ
 โมเดลชิปปา (CIPPA model) วิชาภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการจัด
 ประสบการณ์ตรงให้กับผู้เรียน ได้เรียนรู้กว้างและรู้ลึกด้วยการวางแผนคิดวิเคราะห์ ทดลอง
 ปฏิบัติ และแก้ปัญหาด้วยการศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเองทั้งเป็นรายบุคคลและเป็น
 กลุ่ม ใช้เทคนิคการใช้คำถามทุกขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นและส่งเสริม
 ผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ต่อไป ให้ผู้เรียน ได้เชื่อมโยงความรู้กับชีวิตจริง การประเมินผลการ
 เรียนรู้ทั้ง 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย ผลการทดลองทำให้นักเรียนมี
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากการสังเกตการจัดการเรียนรู้ ในขณะนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมพบว่าการจัดการเรียนรู้
 โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ผังความคิด ซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มทดลองที่ 1 นั้น
 นักเรียนได้ฝึกการคิดอย่างอิสระเสรีตามหลักของการระดมสมอง ซึ่งความคิดที่ได้ในขั้นตอนนี้เป็น
 ความคิดที่หลากหลาย แปลกใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือความคิดสร้างสรรค์นั่นเอง เมื่อนักเรียนได้
 นำความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นมาจัดระบบ สร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในรูปของผังความคิดก็จะ
 ยิ่งเสริม ให้ความคิดนั้นเป็นระบบเป็นระเบียบมีความสัมพันธ์กัน และเป็นความคิดที่แจ่ม
 แจ่มง่ายต่อการเขียนเรียบเรียงเพื่อถ่ายทอดความคิดดังกล่าว การได้ฝึกปฏิบัติ ฝึกคิดและได้เกิดการ
 เรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ต่อเนื่อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่ทำให้นักเรียน
 มีความสามารถ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ส่วนกลุ่มทดลองที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา
 ปานักเรียนไม่ได้ฝึกการคิดอย่างอิสระเสรีตามหลักของการระดมสมอง ซึ่งทำให้ความคิดไม่หลากหลาย
 และไม่แปลกใหม่และขาดความคิดสร้างสรรค์ นอกจากนี้ยังไม่มีร่วมกันร่างงานเขียน
 ปรับปรุงแก้ไขงานเขียน เมื่อนำข้อมูลและความคิดมาจัดระบบ สร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน
 ในรูปแบบต่าง ๆ การเขียนเพื่อถ่ายทอดความคิดดังกล่าวจึงไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม
 ก็ตามการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา ก็นับว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ประสบผลสำเร็จอีก วิธี
 หนึ่ง เพราะส่งผลให้ความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. ด้านเจตคติต่อวิชาภาษาไทย พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา กับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองคู่ฝั้วความคิด

ภายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ เตือนใจ ทรงกำพล (2550 : 90) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ สอดคล้องกับพรพรรณ ศรีโปฏก (2548 : 94) ที่เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและเจตคติในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม การเรียนการสอนแบบ 4 MAT กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรสถานศึกษาพบว่า มีเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นที่พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาไทยที่จัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองคู่ฝั้วความคิดนั้นไม่แตกต่างกัน แต่จากผลการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธี พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม เจตคติก่อนเรียนและหลังเรียนสูงขึ้น ดังนี้ กลุ่มทดลองที่ 1 จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองคู่ฝั้วความคิด เจตคติก่อนเรียนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 122.16 เจตคติหลังเรียนค่าเฉลี่ย เท่ากับ 141.68 กลุ่มทดลองที่ 2 จัดการเรียนรู้แบบโมเดลซิปปา เจตคติก่อนเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 119.00 เจตคติหลังเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 139.54 คงเป็นเพราะปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเป็นกันเอง ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ เน้นบทบาทนักเรียนเป็นสำคัญนักเรียนจึงกล้าแสดงออก แสดงความคิดเห็น อย่างอิสระเสรี ประกอบกับเนื้อหาที่นำมาใช้จัดการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย ความสนใจ เกิดประโยชน์ ต่อนักเรียน นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ และสื่อการเรียนรู้ที่นำมาใช้ประกอบด้วยเกม เพลง ใบบงาน ได้ส่งเสริมให้เกิดความคิดหลากหลาย ได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนรู้ นักเรียนจึงมีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยสูงขึ้น สอดคล้องกับ เนิ่งนิตย์ ปิยะวงศ์ (2541 : 8) ที่กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องที่สำคัญ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือเกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคลไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่เกิด เจตคติเป็นสภาพการณ์ทางจิตใจ ที่มีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำ เพราะเป็นส่วนประกอบที่กำหนดแนวทางให้ทราบล่วงหน้าว่าถ้าบุคคลประสงค์สิ่งใดแล้ว บุคคลนั้นจะมีทำที่ต่อสิ่งนั้นในลักษณะใด

ข้อสังเกตจากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองคู่ฝั้วความคิด นักเรียนทุกคนกล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็น และมีอิสระสภาพในการคิด เพราะครู ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระเสรีไม่ปิดกั้นความคิดในช่วงของการระดมสมอง ทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และมีความคิดที่แจ่มแจ้งแล้วนำข้อมูลมาจัดระบบ ในรูปฝั้วความคิด ร่างงานเขียน นำไปสู่งานเขียนที่ต้องการ นอกจากนี้ยังพบว่า

นักเรียนแสดงความตั้งใจ ความกระตือรือร้น และมีความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเขียนผังความคิด และสามารถเขียนผังความคิดในรูปแบบต่าง ๆ ที่ง่ายต่อการจดจำ ทำให้ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา ส่วนบรรยากาศในการเรียนการสอนแบบโมเดลชิปปามีจุดเด่นคือด้านสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันมีความอบอุ่นเป็นกันเอง ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมวางแผน ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ทุกคนได้มีโอกาสสรุปความรู้และ จัดระเบียบความรู้แสดงผลงาน และประยุกต์ใช้ความรู้ในโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจหลักการ และเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา และเทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งก่อนการจัดการเรียนรู้เพื่อวางแผนเตรียมการ ดำเนินการตามขั้นตอนอันจะเกิดประโยชน์แก่นักเรียนอย่างแท้จริง

1.2 ครูผู้สอนควรนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา และเทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

1.3 ผู้บริหารศึกษานิเทศก์ ควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้นำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา และวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดไปใช้ในการจัดการการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการจัดการเรียนรู้อย่างแบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดกับตัวแปรตามด้านอื่น ๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ ทักษะการแก้ปัญหา ความรับผิดชอบ ความคงทนต่อการเรียนรู้ เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้อย่างแบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิด กับการจัดการเรียนรู้อย่างแบบอื่น ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้อย่างแบบ 4 MAT การจัดการเรียนรู้อย่างแบบไตรสิกขา เป็นต้น

2.3 ควรมีการศึกษาการจัดการเรียนรู้อย่างแบบโมเดลชิปปากับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคระดมสมองผู้ฟังความคิดไปใช้กับนักเรียนในชั้นอื่น ๆ และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

จตุมา นาควรรณ. (2544). ผลของการสอนเขียนโดยใช้เทคนิคระดมสมองและผังความคิดที่มี

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- เนืองนิตย์ ปิยะวงศ์. (2541). ผลของการใช้กระบวนการกลุ่มที่มีต่อเจตคติทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสา จังหวัดน่าน การค้นคว้าอิสระ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาและการแนะแนว). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พรพรรณ ศรีโป๊ก. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยและเจตคติในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ 4 MAT กับการจัดกิจกรรมการสอนตามหลักสูตรสถานศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2542). มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมพา บุญศิริรักษ์. (2544). “ร่วมปฏิรูปการเรียนรู้กับครูต้นแบบ” การปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบ “CIPPA MODEL”. กรุงเทพฯ : ดับบลิว. เจ.พรีอับ เพอดี.
- Wycoff, Joyce. (1991). **Mindmapping**. New York : Berkley Book.